

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Русе, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Радославова

Членове: Ралица Герасимова
Боян Войков

при участието на секретаря Иванка Венкова
в присъствието на прокурора М. М. М.
като разгледа докладваното от Ралица Герасимова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224500600317 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда №111 от 09.12.2021 г. по НОХД №1264/2021 г., Районен съд Русе, НО, 4 -ти наказателен състав е признал подсъдимият ИВ. ИВ. Д. за виновен в това, че през периода 01.05.2002год. - 31.08.2014год. в гр. Русе, в условията на продължавано престъпление - на 148 (сто четиридесет и осем) пъти, в съучастие с неустановено в хода на разследването лице, като извършител, чрез използване на неистински официален документ – Експертно решение с №0798/033 от 28.02.2002год., на който е придаден вид, че е издадено от ТЕЛК за общи заболявания към МБАЛ АД - гр. Ловеч, представен от неустановеното в хода на разследването лице пред служител в Сектор “Отпускане на пенсии“ в Отдел “Пенсии“ при Районно управление „Социално осигуряване“ – гр. Русе (ТП на НОИ – гр. Русе), получил без правно основание чуждо движимо имущество - парична сума в размер на 31 571.72 лева, собственост на НОИ - гр. София, представляваща изплатени месечни суми за лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74 от КСО, лична социална пенсия за инвалидност по чл. 90 от КСО и добавка за чужда помощ, с намерение да го присвои, като присвоеното имущество е в големи размери, поради което и на основание чл.36, вр.чл.54, вр. чл. 212, ал. 4, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от три години, което да се изтърпи при общ първоначален режим, като на основание чл.304 от НПК го е оправдал по обвинението чуждото движимо имущество да е собственост на ТП на НОИ гр. Русе.

Със същия съдебен акт подсъдимият ИВ. ИВ. Д. бил осъден да заплати в полза на

ОДМВР – Русе сумата от 317,27 лв. за направени разноски на досъдебното производство.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила жалба от упълномощения защитник на подсъдимия И.Д.. В жалбата и допълнителните съображения към нея се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на присъдата. Конкретизира се, че отмереното наказание е явно несправедливо. Моли за приложението на чл.55 от НК и за налагане на наказание под предвидения от закона минимум, чието изтърпяване да бъде отложено за изпитателен срок от три години.

Въззивният съд по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата и свидетели, изслушването на експертизи или ангажирането на други доказателства.

В съдебно заседание представителя на прокуратурата счита жалбата за неоснователна, а присъдата на първоинстанционния съд – за правилна и законосъобразна.

Защитникът на подс. И.Д. – адв. И.И. – АК Ловеч поддържа жалбата по подробно изложените в нея съображения, ведно с направеното искане.

Русенски окръжен съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

При постановяването на първоинстанционната присъда първостепенният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което са от категорията на абсолютните основания за отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане. Констатираното нарушение е намерило израз в липсата на мотиви към постановената присъда. Независимо от немалкия обем на мотивите, в съдържателно отношение същите не отговарят на императивните изисквания на чл. 305, ал.3 от НПК.

В принципен план присъдата представлява единство от уводна част, диспозитив и мотиви. В мотивите съдът следва да изложи кои обстоятелства приема за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетите решения, като при наличие на противоречия между доказателствата трябва да изложи съображения защо едни от тях приема, а други отхвърля. За наличието на мотиви не е достатъчно съдът формално да отбележи, че е обсъдил доказателствата по делото, нито пък само да ги изброи, или пък да обсъди една част от тях, а друга да игнорира без коментар, при все, че те се отнасят до релевантни факти. За наличието на мотиви е необходимо да се извърши цялостно изследване и обсъждане на всички доказателствени източници, да се направи анализ на установените чрез тях факти, като се изложат собствени доводи и съображения защо едни от тях се кредитират, а други отхвърлят. Правната доктрина и съдебната практика е категорична, че когато мотивите са непълни, неясни или противоречиви е налице процесуално нарушение, което е от категорията на съществените, тъй като представлява липса на мотиви, а това на практика означава липса на част от присъдата.

В конкретния случай въззивният съдебен състав констатира, че мотивите към постановения съдебен акт са непълни, неясни и противоречиви в отделни свои части. По-конкретно контролираният съдебен състав в атакувания съдебен акт от фактическа страна е отразил дословно твърденията на прокуратурата, съдържащи се в обвинителния акт, като по същество не е изложил какви факти са били установени по безспорен и категоричен начин в рамките на съдебното дирене. При събрания не малък по обем доказателствен материал - гласни доказателства и писмени такива, липсва надлежен анализ, оценка и излагане на каквито и да е съображения за обосноваване на приетите по делото факти. Липсва каквото и да е съпоставяне на гласните доказателства, в частност обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите /приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.283 от НПК, предвид протичане на производството по реда на диференцираната процедура по чл.371, т.1 и сл. от НПК/. Всъщност първоинстанционният съд изобщо не е подложил на собствен анализ обясненията на подсъдимия Д. като е пропуснал дори да отбележи в какво са се изразили те. Игнорирал е изцяло тази част от доказателствената съвкупност, без да изложи каквито и да е съображения.

След маркиране на отделни доказателствени източници подкрепящи обвинителната теза първоинстанционният съд дефинитивно е заявил, че ги е ползвал при изграждане на фактическите си изводи (препис на отразеното в обвинителния акт). Всъщност първоинстанционният съд е приел фактите, така както са били описани в обвинителния акт, без да извърши дължимия детайлен и пълен анализ на доказателствената съвкупност и без да изложи собствените си виждания от кое конкретно доказателство, събрано по реда на НПК се установява всеки едни релевантен факт, подлежащ на доказване в настоящето производство.

По - нататък, първоинстанционният съд не е аргументирал и правните си изводи чрез сериозни и задълбочени доводи. Всъщност първоинстанционният съд в мотивите си от правна страна се е задоволил единствено да препише дословно отразеното в обстоятелствената част на обвинителния акт, касателно правната страна на повдигнатото спрямо подсъдимия обвинение. Липсва надлежно отразяване на отделните елементи от обективната страна на престъпния състав по чл.212 от НК и подвеждане на дейността на подсъдимото лице към отделните му елементи.

Последното съставлява съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 и т.2, пр.1 от НПК, доколкото е довело до вземане на решение по съществото на делото, в разрез с изискването на чл.305, ал.3, пр.1 и пр.2 от НПК. Касае се за липса в мотивите на присъдата на обстоятелствата, които първоинстанционният решаващ съд е приел за установени, съответно – въз основа на кои доказателствени материали е изградил решаващата си воля. В обобщение първоинстанционният съдебен състав не е отразил собственото си становище относно приетата и безспорно установена в рамките на съдебното дирене обстановка в противовест с императивните изисквания на чл.305, ал.3 от НПК.

В този смисъл, при констатираната непълнота на мотивите, свързана с липса на

собствени възприятия на първостепенния съд за установените в производството фактически обстоятелства, с ненадлежна доказателствената обосновааност на правните изводи, въззивната инстанция е изключително затруднена да провери правилността и законосъобразността на заключенията на Русенския районен съд, за да се произнесе по съществуващото на делото, нито пък да може да провери правилността на изложените в съдебния акт правните изводи. Съобразно трайната съдебна практика (*P 948/78 г. на ВС, P 765/90 г. на ВС, P № 221/2008 г. на ВКС и др.*), липсата на мотиви към присъдата е абсолютно основание за отмяната ѝ и връщане на делото за ново разглеждане. Нещо повече, практиката на Върховния съд е категорична и че „съществено процесуално нарушение е не само пълната липса на мотиви, но и липсата на такава част от тях, която се отнася до основни въпроси, на които трябва да отговори присъдата”.

Отделно от това следва да се посочи, че реализирането на изпълнителното деяние на документна измама по чл.212, ал.1 от НК предполага лично или посредствено ползване на документа (такъв с невярно съдържание, неистински или преправен) от страна на дееца чрез депозирането му пред определен доказателствен дестинатер и получаването въз основа на него на чуждо имущество, без правно основание и с намерение да се присвои. В случая РРС не е изложил съображения в насока реализирането на първия акт на изпълнителното деяние – било лично от подсъдимия, било опосредено. От фактическа страна е прието единствено, че подсъдимият се е запознал с неустановено лице, което му е предложило съдействие за получаване на пенсия за инвалидност. Липсват каквито и да е фактически твърдения в насока било за лично депозиране на неистинския официален документ (Експертно решение с №0798/033 от 28.02.2002год.) от страна на подсъдимия, било за съгласуване на волята му с друго наказателно отговорно лице. Фактически отразеното, че същият се е съгласил на предложеното му съдействие и предоставил личните си данни съвсем не е достатъчно за да се счете, че той е участвал пряко в осъществяване на първия акт на изпълнителното деяние на престъплението по повдигнатото му обвинение. В тази насока изрично в Решение № 415 от 18.IX.1978 г.на ВС по н. д. № 360/78 г., I НО се сочи, че „*За да е налице отговорност по чл. 212, ал. 1 НК, деецът трябва да е осъществил трите елемента от състава на този текст, а те са следните: първо, да е използвал документ с невярно съдържание, неистински или преправен документ, второ, да е получено държавно, кооперативно или друго обществено имущество без правно основание и, трето, деецът да има намерение да присвои това имущество. Липсва ли един от тези елементи, деянието е несъставомерно по чл. 212, ал. 1 НК.*“ Предвид твърдението за съучастническа дейтелност от подсъдимия ведно с друго неустановено по делото лице, следвало е да се изложат твърдения за знание на подсъдимия за всяко от действията на неустановения съучастник при осъществяване на дейтелността съставляваща първия акт на изпълнителното деяние на съставното престъпление. Последното от своя страна във всички случаи предполага наличието на надлежно описание на факти досежно всеки един от обективните и субективни елементи на престъпния състав, които съответно да се субсумират под посочената наказателно правна норма и да дадат основание за ангажиране на наказателната отговорност на съответния

престъпен деец. Липсата на такива в атакувания акт, както и в акта на държавното обвинение поставящ рамките на съдебното разглеждане на делото съставлява самостоятелно съществено процесуално нарушение, налагащо отмяна и връщане на делото в предходната му процесуална фаза.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че в хода на първоинстанционното производство са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, които обосновават наличие на основания за отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

По тези съображения и на основание чл. 335, ал.2, вр. чл.348, ал.3, т.1 и т.2, пр.1, вр. чл.334, т.1, пр.2 от НПК, Русенски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда №111 от 09.12.2021 г. по НОХД №1264/2021 г., Районен съд Русе, НО, 4-ти наказателен състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на РС Русе.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____